

Ultimativní Biking 2019 - Made in USA

Napsal člen GWRRRA Martin Záboj, nickname BedaBiker,
člen #159 836, since 9/17 01, Director GWRRRA GE - C

GWRRRA Chapter GE-C

Ultimativní Fascinující Biking Made in USA

Ani přesně nevím, kdy vznikl ten nápad, vydat se na velké americké dobrodružství v sedlech.

Je pravda, že bilaterálně jsme o velkém US tripu hovořili již několik let, ale stále se nevědělo, kdy. Až najednou na setkání Chapter GE-C na začátku roku padlo rozhodnutí. Navrhl jsem období, které se jmenuje „**Indian summer**“. Je to déle trvající suché, slunečné, teplé a málo větrné počasí na konci podzimu, na severoamerickém kontinentu. Babí léto na rozdíl od Indiánského, nastává na konci léta a na evropském kontinentu. Tato dvě označení nejsou tedy synonyma, jak se často plete. V období Indian summer jsem byl v US již mnohokrát, a mám toto krásné roční období dobře vyzkoušeno, a moc rád. Konečný termín byl na první schůzce v únoru dohodnut na dobu od 19. září do 20. října, 32 plných amerických dnů. A tak se začal naplňovat náš „**American dream**“, americký sen každého motorkáře. Je to sen o volnosti, svobodě, splynutí se strojem, silnicí i přírodou, sen o poznání a věčné naději, i splněné touze. Náš „Dream Team“ měl nakonec 10 empatických členů, 3 dámy a 7 pánů, z toho 8 členů GWRRRA. Celkem jsme sedlali 7 strojů, 4 x Gold Wing, 2 x Harley-Davidson a jeden Indián. Tři stroje byly obsazeny dvěma účastníky, dva Gold Wingy a Indián. Všechno přesně připravit, naplánovat trasu, zakoupit letenky pro 3 skupiny, dohodnout a objednat a vybrat stroje, zajistit noclehy, setkání, návštěvy, naplánovat termíny a spočítat časovou osu pro návštěvy a setkání, navzájem zdánlivě protichůdné koordinovat tak, aby to časově do sebe přesně zapadalo, dalo dost práce. Odměnou mi bylo, že všechno klaplo úplně podle plánu, bez jediného falešného tónu.

Výchozím a cílovým místem jsem zvolil Atlantu, GA, resp. město Marietta GA, v její těsné blízkosti. Atlanta má velmi dobré letecké napojení na Evropu a v Mariettě sídlí skvělý velký motocyklový dealer **WOW Motorcycles**, se kterým již, někteří z nás, máme z minulosti velmi pozitivní zkušenosti.

Když jsme se rozhodli pro start

ve státě Georgia z **WOW**, a chtěli jet Route 66, bylo jasné, že na Šedesátšestku nemůžeme zamířit jinudy, než přes „Music City USA Nashville TN“. Krátká prohlídka města a večerní koncert v Grand Ole Opry – nezapomenutelný zážitek. Hned další den pak již přímo na Route 66, do Lietchfield IL. V následujících dnech jsme se již pohybovali po 66 a jejím okolí. Navštívili Meravec Caverns, Gate to West v St. Louis, několik historických benzínových pump, muzeí s tematikou 66, prohlédli si desítky historických staveb i míst na Route 66.

Věděli jsme, že nás čeká velmi zajímavé muzeum v Clinton OK, a pak, asi tak hodinu jízdy úžasný chlapík v Eric OK, Harley Russell, skvělý kytarista, ve svém The Redneck – Vidlákově! Harley nám připravil nezapomenutelnou americkou hodinu s hudbou a písněmi o Route 66, i úžasně na kytaru zahranou Americkou hymnou!

Po rozloučení s Harleyem, a že se nám od něj opravdu vůbec nechtělo, od toho prima oklahomského chlapíka, jsme spěchali do Amarillo TX, kde jsem měl, tedy **BěďaBiker** měl, v **Big Texan**, oslavu svých **70. narozenin**. Na BěďaBikera čekalo velké tajné překvapení. Na oslavu, a jen na tuto oslavu, přiletěl do Amarilla kamarád BěďaBikera, kterého cca před 20 lety BěďaBiker posadil do sedla Biku. Byl to tehdy Night Hawk 750 Four od HONDY. Toho měl BěďaBiker navíc, tak jej přidělil Tomovi a vyrazili na první výlet, Zlaté písky – Bratislava. Byla to tehdy zlomová a zásadní cesta pro zformování Tomáše Bikera. Na dvou kolech díky tomu již Tom zůstal. Svět se posunul a nyní, po 20 letech, Tom přibyl do Amarilla odpoledne, jen na jeden večer za jedním ze svých nejmilejších přátel BěďaBikerem, přes půl světa a ráno hned zase zpět, do Evropy. Byl to krásný a dojemný projev úcty a přátelství!

A další dny Cadillac Ranch, Adrian, tj. polovina ROUTE 66, ale ne našeho tripu, Santa Rosa, Santa Fe, Madrid, Four Cornes, Monument Valley, stáli jsme na rohu ve Winslow, stejně jako před lety Eagles, Page, Glen Canyon Dam - přehrada, která má delší pobřeží, než je trasa z Gibraltarů do Moskvy, úžasný Bryce Canyon, Grand Canyon, Williams a... a Seligman.

Obě tato poslední městečka jsou okouzující. Když jsem je navštívil poprvé před 30 lety, byl jsem unesen jejich atmosférou. Pak trochu ztratila dech, ale asi před 15 lety, jako by se nadechla k druhému plodnému životu. Williams i Seligman miluji. Stále si slibuji, že v nich, v každém, strávím několik dnů. Ve Williamsu mi to vychází často na noc, a slavil jsem tam padesáté narozeniny, ale Seligmanem jen projíždím. Samozřejmě s patřičně dlouhou zastávkou. Městečku Williams, které leží v Coconino County, se říká Gateway to the Grand Canyon. A to již něco znamená. Být branou k tak úžasnému Božímu výtvaru, jako je Grand Canyon. Z Williamsu do Grand Canyonu jezdí také historický romantický vlak, toužím moc se s ním svézt, stejně jako bych se chtěl svézt vlakem z Duranga do Silvertonu v Coloradu. Možná se letos na podzim zastavím v Durangu, až se budu vracet z Aljašky, je to v trajektorii mé zpáteční cesty. Williams v Coconino County je příliš na západ a na jih. Ale nic nelze vyloučit.

A z Williamsu je to jen, co by párkrát výfuk štěkl, několik desítek mil do Seligmanu. Snad největšího drahokamu, na aurickém náhrdelníku ROUTE 66. A největší ozdobou Seligmanu, ale i celé ROUTE 66, je seligmanský rodák, živá

kronika ROUTE 66, muž který zasvětil svůj celý život svému, dnes tak slavnému městečku, asi nejznámější a nejvýznamnější muž na celé ROUTE 66, velvyslanec ROUTE 66, pan Angel Delgadillo, nejznámější holič na světě. Pokusil jsem se pro nás s touto legendou dojednat schůzku, hlavně proto, abychom mu vyjádřili náš obdiv a úctu. Bůh stál při mně. Vážený pan Delgadillo souhlasil a skutečně jsme se setkali. V jeho Barber Shopu, v jeho historickém holičském křesle, jsme se mohli posadit a s Angelem, jak si přál být oslovován,

jsem se vyfotili. Podepsal nám klubové vlajky, a tento 92 letý muž, v plném rozmaru svého věku a s úsměvem a vtipem, nám věnoval více než půl hodiny ze svého života. Pak ještě společná fotografie a Mister Angel Delgado opět nasedl na veloped, na kterém přijel, a odjel domů. Ještě dlouho nám trvalo, než jsme zážitky v Seligmanu vstřebali, ale čekala nás cesta do Las Vegas NV, via Hoover Dam, a tak konec snění, do sedel, start, 1,2...5, někdo i 7, a pelášíme dál.

Večer přijíždíme do Las Vegas. Vítá nás jako obvykle rozzářené a nikdy nespící. Je to úžasné. V Las Vegas jsem již asi po desáté, dohromady jsem tam strávil tak 4 týdny, ale vždy mne znovu nadchne. Naposledy jsem byl v Las Vegas před dvěma lety, zrovna v době útoku na návštěvníky koncertu, na který jsem chtěl jít! Útoku z hotelu Mandalay Bay. Špatně se mi na to vzpomíná, přátelům to pouze zmíním, nechci jim vzpomínkami kazit dojem, z tohoto úžasného a neuvěřitelného města. Na Las Vegas máme pouze 1 den a 2 noci. Zítra se podíváme ještě do fantastického Death Valley a pak pojedeme zpět na ROUTE 66 do Kingmanu a

přes Oatman, starého hornického města plného atrakcí i s mulami původem z dolů, budeme pokračovat dále na západ, až k našemu prvnímu postupnému cíli, Pier Santa Monica, cíli ROUTE 66. O Route 66 se nechci moc rozepisovat, bylo o ní napsáno snad všechno, nemám nic nového, s čím bych přišel. ROUTE 66 jsem jel již 9 x. Poprvé v roce 1993 od západu k východu, ale ne úplně celou. Snad jen jedna poznámka. O Route 66 je opět velký, neutuchající zájem. Každý by ji chtěl jet, ale když se ptám proč, málo kdo to ví. Protože ji jel ten a ten. Nebo, proto, že uvidím Ameriku. Jen několik

jedinců tam jede pro to, proč se na ROUTE 66 vracím já. Chci dýchat klasiku 30-70 let minulého století, chci se vracet do doby, kdy svět byl lepší, kdy lidé byli čestnější, chci cítit vůni té doby a vnímat a slyšet sound té doby. Snad nejvíce jsem se vrátil do této doby, při jedné z mých cest v sedle HD Heritage, celý v černé kůži, s kokosem na hlavě, s flask /čutora/ u pasu, a brýlemi ze 30. let. A silně to podpořil, ten kulhající, roztřesený

chod motoru HD, prostě jeho nenapodobitelný třesot a sound, který na 66 patří. Pro mne je 66 její historie, její vůně, její dech, její sound, mýtická místa již z doby Johna Steinbecka a úžasní **lidé!** Zmíním znovu jen ty 2, pro mne nejvýznamnější. Můj přítel Harley Russell z Eric OK a ctěný pan Angel Delgadillo ze Seligmanu AZ. Přeji si, abych se nikdy nedočkal toho, že někdo z nich bude na ROUTE 66 chybět. Tím okamžikem se stane ROUTE 66 sirotkem. Tím okamžikem ztratí kus své podmanivé okouzující síly! Já miluji **Mother Road**. A nyní věřím, že již i **My milujeme Mother Road**.

Náš dojezd na Pier v Santa Monica byl také okamžikem loučení se dvěma členy naší výpravy, kteří se z LA vraceli domů, do Evropy. Alice a Petr vrátili své stroje HD. Zítra ještě společně do Universal Studios, a naši dva skvělí parťáci po celé cestě, dobří motorkáři a empatičtí nositelé společné dobré nálady, nás opustí. Loučení je vždy smutné, ale loučíme se v dobrém vzájemném rozmaru a nakrátko a také proto, abychom se mohli opět setkat! Dá se to zvládnout. S Petrem a Alicí, mimochodem již zkušenými motorkáři z Route 66, se budeme stále dále potkávat On The Road v Čechách i v Evropě. Zvláštní ocenění nás všech, patří nepochybně Alici. Dokázala udržet chlapské tempo. Dokázala to na sice novém, ale nejméně vybaveném a nízkém Super Low stroji HD, aby dosáhla na zem a nezastavovala, jak na enduru, s nohama ve vzduchu. Ano! Jistě že s motorem 74 cu.i. Klobouk dolů, hluboká poklona a velká úcta nás všech, Alice. Děkujeme, moc děkujeme za Tvou skvělou společnost a skvělý výkon.

No a my, jsme pokračovali v 8 na 5 strojích. Láďa s Yvonkou na Indiánovi, Dušan s Kristýnkou na GW, dva Kocouři, Mirkové táta se synem sedlali GW, Bohoušek na GW a BěďaBiker, jak jinak, již 20 let jen na GW a nyní na GW 2018+. Všechno piloti s velkými zkušenostmi, se stotisíci km v Evropě i mílemi v Americe.

Zpět do Marietty jsme se vraceli jihem. Sledovali jsme Interstate I 10 s jednotlivými zastávkami a fakultativními odbočkami. Nevynechali jsme Indian Wells, Phoenix, Tuscon, Tombstone, Bisbee, El Paso a mnoho jiného. Hlavním bodem naší druhé etapy však byla plánovaná zastávka u mého vzácného přítele, muže nevšedních hodnot, úžasného chlapíka Alonzo Brown v Copperas Cove TX. Alonzo mi podal zprávu, že nás bude čekat již po cestě, v Old Time Pit Bar-B-Que, Llano, TX.

V přesně smluvený čas 12 o'clock, vjíždíme do Llano a za chvíli vidíme skupinku mávajících motorkářů. Odbočujeme a radostně seskakujeme ze strojů. S Alonzem se k sobě vrháme, abychom se objali, neviděli jsme se od jara, kdy mne byl Alonzo navštívit u nás v Čechách. A koho vidím, sympaťáka, chlapa jako horu, veterán Andrew, úžasný chlapík, byl u mne s Alonzem. Mimochodem, Andrew se představil s novým strojem HD speciálem z 20 ks zvláštní série. No levný, tak tenhle stroj jistě levný nebyl! How much? Nevím! Gentlemani přeci o cenách svých koní nemluví. No, ale asi tak nové 3 Electry Ultra Classic, to by za něj byly. Další objetí, a nyní již představování. Kdo je ten starší drobnější sympaťák? Alonzo mi představuje svého otce Jessieho, a ta půvabná, charmantní mladá dáma? Tohle je Tracy, moje mladší sestra. A ten chlapík na upraveném HD s otevřenými výfuky? To je můj kamarád, veterán, motorkář Jon, říká Alonzo a také můj neighbor, yes OK, soused, říkám, stejně jako Andrew. To co nás následně očekávalo, se nedá popsat, kdo nezakusil, neuvěří, nepochopí, byť bych psal cokoli. Jsem milovníkem masa, okusil jsem ho v životě opravdu hodně, ale tohle jsem si

nedokázal představit ani ve snu. Byl to sen s otevřenými očima. Old Time Pit Bar-B-Que, Llano, TX je nejlepší v USA, před námi si v něm pochutnával i prezident Bill Clinton. A to samo o sobě není obyčejné doporučení. Odpoledne a večer jsme trávili u Alonza v jeho domě a na jeho zahradě v pavilonu, při družné zábavě a při všelijakých hrách. Přišlo nás také přivítat mnoho sousedů! „Vítejte v Texasu“, „Bůh vám žehnej“, znělo z jejich úst. A to všechno zase a zase při jídle a pivu. S pivem

jsme se ale museli hodně mírnit, protože do hotelu to je asi 8 mil a tak přišla vhod Coca-Cola, Fanta, a všemožné, čisté, neředěné, pravé americké juice. Druhý den nás Alonzo pozval do Waco TX. Je to město asi 100 mil vzdálené, což je v Texasu, vzhledem k jeho rozloze, /Texas je téměř 10x větší než ČR, nebo o 1/4 větší než Španělsko/ de facto za rohem, a je tam jedna výjimečnost. A tou je muzeum, věnované **TEXAS RANGERS**. A kde jinde složit poklonu Texasu a Texanům, než na takovémto ikonickém místě. Vrátili jsme se mezi 2-3 pm a to již na nás čekal zase pavilon plný jídla a pití, zase fantastické BBQ, o které se starala stejně jako včera odpoledne, Alonzova úžasná manželka Maria, rodinně původem z Řecka. A zase

mnoho dalších sousedů nám přišlo popřát krásný pobyt v Texasu a Boží požehnání. A na toto druhé odpoledne pro nás, naši kamarádi Texané, připravili pro Evropany, velmi nevšední zábavu. Alonzo nás vzal asi tak 300 stop od domu do zahrady, postavil dva terče a dva stoly, vyndal dvě nádherné pistole, krabičku nábojů a začali jsme se věnovat střelbě. Za chvíli přišel Andrew, vypadal jako, že ho manželka poslala do obchodu pro dvě másla, z tašky vytáhl dva revolvry velikosti asi o třetinu větší, než by člověk očekával, že je největší revolver. No a jasně, krabičku nábojů, tak velikosti do brokovnice. Ale to již nevydržel Jon. Vytratil se a za chvíli byl zpět s revolverem, též požehnané velikosti a pistolí za kterou se opravdu není třeba stydět. Padlo mnoho ran, ran jako za bojů u Alama.

A tak jsme strávili u Alonza, jeho rodiny a s jeho přáteli, dva dny snů. Dva dny, na které nikdo z nás osmi, nikdy nezapomene. Kéž bychom to všechno mohli jednou Alonzovi a jeho přátelům oplatit! Naše nejsrdečnější pozvání do Evropy všichni dostali. Škoda, že již s námi nebyla Alice a Petr. Děkujeme moc, Alonzo, Maria, Jessie, Tracy, Andrew, Jon a ostatní přátelé. Přijali jste nás jako své vlastní bratry a sestry. Velmi si toho vážíme. Bůh Vám žehnej, Bůh žehnej Texasu!

Hned další den ráno, jsme za slabounkého příjemného osvěžujícího deštěku, přesně jen takového, aby se nevířil prach, pokračovali směr NOLA. Mnohý by si mohl myslet, že New Orleans leží ve státě Mississippi. Není to ale pravda. Jak již naznačuje zkratka používaná pro označení megapole, New Orleans LA. Louisiana. Stále jsme ale ještě byli svými myšlenkami v Copperas Cove u Alonza a našich přátel. U našich milých „Texas Rangers“.

Když jsme pak vjeli do Louisiany, země aligátorů, začali jsme si všimnout, kolik dálnic je vedeno vzduchem nad

vodou. Je to až neuvěřitelné, při tom provozu a žádné se nevydouvají, jako ty naše, České. New Orleans LA se již téměř vzpamatoval z hurikánu před 15 lety, kdy bylo zatopeno 80% aglomerace a voda vystoupala do výše 15 stop. Návštěva Bourbon Street byla odměnou za naše sympatie. A již nám toho moc nezbyvalo. K tomu, abychom navštívili poslední, pro motorkáře významné místo, jsme potřebovali přejet čtvrtou nejdelší řeku světa Mississippi, po přemostěních, odvážně se klenoucích nad řekou. Velkolepé, americké, jižanské. Již od vstupu do Texasu tak trochu cítíme, že jsme v Dixielandu, což je přezdívka pro Southern United States, jinak též, Státy Konfederace.

A ještě 300 miles Alabamou a jsme u největšího motocyklového muzea na světě, Barber Motorsports Park v Birminghamu AL. Vidět soustředěných 1 600 motocyklových exponátů z celého světa a největší sbírku vozidel Lotus na světě, je nevšedním zážitkem. Konečně jsem

ve skutečnost viděl některé stroje, o kterých jsem jen četl, nebo dokonce ani nečetl. Úžasné, nepřestavitelné. Stejně fascinující, jako celé Spojené Státy. Nyní již jen nějakých posledních 150 miles do Marietty a náš životní trip bude u konce. Všichni budeme mít do konce života, a i pak, tam nahoře, o čem vykládat a na co vzpomínat.

Budeme vzpomínat na bezstarostnou jízdu, na fascinující přírodu, na Harleye Russella a Angela Delgadilla, na Monument Valley, na Winslow, Santa Fe, Madrid, na Page, na Bryce Canyon, na Grand Canyon, Las Vegas, Oatman, na Pier Santa Monika, na zpáteční cestu již bez partáků z první etapy Alice a Petra, kteří nám dali vědět, že jsou v pořádku v Evropě, na Nové Mexico, na Arizonu, na obří kaktusy, na Texas, na El Paso, na Texas Rangers, a hlavně na Alonza a naše vzácné, úžasné přátele v Copperas Cove TX, na to, jak o nás pečovali, jak se nám věnovali, jak nás hýčkali, na ten hřejivý pocit, který jsme v jejich společnosti zažívali, a jak jsme u nich byli nadšeni a šťastní. Na NOLA, Mississippi, Barber Motorsports Park, Mariettu, WOW. Jak nám cestou na západ přirůstaly hodiny a jak to bylo fine a cestou zpět na východ zase ubývaly, to již tak moc prima nebylo. Ale to bychom nebyli zkušení, ostřílení cestovatelé a Bikeři, členové GWRRA, Chapter GE-C, abychom se s tím nevyrovnali.

Nemohl bych uzavřít naše info o putování, kdybych nezmínil to, co přispělo k naší velké pohodě především. Byly to naše stroje. A za to samá chvála a vřelé poděkování lidem z

WOW Motorcycles, Marietta GA

zakladateli a majiteli Quidovi, generálnímu managerovi Stevenovi a jejich spolupracovníkům. Celou dobu jsme na ně upřímně mysleli. Za celý náš trip, dlouhý 7 582 miles, tj. 12 162 km x 5, plus 2 x 4,850 km, celkem 78 510 km, tj. 49 069 miles, jsme neměli ani jednu jedinou, byť tu nejmenší závadičku, ani jediné škytnutí, nic, nic, nic, co by naši pohodovou bezstarostnou idylickou jízdu mohlo, byť jen na okamžik, narušit. Ani na jednom stroji. S **WOW** jsem v kontaktu již více než 12 let. A za tu dobu tomu tak bylo vždy. Vždy dokonale připravené stroje. Nepochyboval jsem ani tentokrát. A byla to ta nejsprávnější volba. Volba na **100%** serióznost, volba na **100%** jistotu, volba na **100%** kvalitu! Volba na

WOW Motorcycles!

Děkujeme Quido, děkujeme Stevene, děkujeme skvělí chlapíci a skvělé dámy ve **WOW Motorcycles!** Jste všichni opravdu hodně dobří a všichni odvádíte skvělou práci.

Děkujeme Ameriko! Byla jsi úžasná, neopakovatelná, fascinující, hřejivá, vlídná, nepředstavitelně krásná! Prostě Americká! Děkujeme.

America First! God Bless America!!

Byl to prostě Ultimátní Biking Made in USA!

Byla to ta pravá **BEZSTAROSTNÁ JÍZDA!**

Naprostě fascinující!

Nezapomenutelná!

Každý z nás byl opravdový **EASY RIDER!**

Trip USA - září, říjen 2019

Napsáno Evropa – leden, únor 2020

Martin Záboj, nickname BedaBiker, člen #159 836, since 9/17 01, Director GWRRA GE - C

À propos:

***"ROUTE 66, Will Rogers Highway, Hlavní ulice Ameriky,
Matka cest, slaví 11.listopadu 2026 své 100 narozeniny!***

Toto datum je potřeba si již nyní velmi pečlivě zaznamenat, neboť my všichni, kdo Matku cest upřímně milujeme, my všichni, kteří se necháváme Matkou cest objímat a hýčkat, my všichni, kteří se houpeme v její náruči dlouhé 2 448 mil, my všichni musíme za Matkou cest v roce jejího výročí přijet a popřát jí ještě dlouhé, dlouhé roky plodného života, nejméně tolik, kolik má nádherných mil a tisíce a tisíce šťastných dětí - bikerů!"